

СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ

УДК 070:654

НАУКОВО-ПРАКТИЧНИЙ ЖУРНАЛ У КОНТЕКСТІ НАУКОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Бурківська Л.Ю.

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

Проаналізовано науково-практичний журнал «Вісник Книжкової палати» як засіб наукової комунікації, описано основні характеристики електронного видання та виокремлено найбільш цитованих дослідників.

Ключові слова: видання, електронний журнал, наукова комунікація, рубрики.

Постановка проблеми. Сучасна система наукової комунікації зародилася більше трьохсот років тому, коли бурхливий розвиток науки потребував формування інституції, яка забезпечувала б учених відомостями про нові результати досліджень. У цьому середовищі з'являється необхідність не просто спілкування, а спілкування з метою розкриття результатів своїх наукових досліджень, міркувань та оцінки колег.

Утворюються наукові співтовариства, а потреба в науковій комунікації породжує науковий журнал, який як спосіб руху наукового знання відіграє провідну роль у забезпеченні інформаційного обміну між суб'єктами наукового співтовариства, формує єдине середовище спілкування, стає центром поширення інформації, місцем зберігання нових наукових ідей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням наукової комунікації, сучасних наукових часописів, електронних періодичних видань частково займалися вчені, серед яких можна виокремити таких: А. Батрак, В. Бездрабко, І. Давидова, О. Жабін, О. Коновець, Л. Костенко, С. Кулешов, Н. Кушнарченко, Т. Ярошенко.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Розвиток наукової думки в цьому напрямі свідчить про те, що зазначені вище дослідники вивчали лише окремі аспекти цього питання, що й спричинило потребу в дослідженні електронного наукового журналу в системі наукової комунікації.

Мета статті. Головною метою цієї розвідки є науково-практичний електронний журнал «Вісник Книжкової палати» як засіб наукової комунікації. Для цього передбачено вирішити такі завдання: з'ясувати основні характеристики електронного видання; описати електронні версії часопису, виокремити тих учених, яких найчастіше цитують автори публікацій для обміну інформацією. Матеріалом для дослідження стали всі номери часопису за 2012 рік.

Виклад основного матеріалу. Комунікація є новою формою політичної, наукової, організаційної й технічної сили в суспільстві, за допомогою якої організація включається в зовнішнє середовище, здійснюється обмін думками або інформацією для забезпечення взаєморозуміння. У науковій комунікації відбувається обмін науковою інформацією (ідеями, знаннями, повідомленнями) між ученими і спеціалістами.

У процесі наукової комунікації виділяють такі основні елементи: комунікант – відправник повідомлення (особа, яка генерує ідею або збирає, опрацьовує наукову інформацію та передає її); комунікат – повідомлення (фіксована чи нефіксована наукова інформація, закодована певним чином за допомогою символів, знаків, кодів); канал (спосіб передачі наукової інформації); реципієнт – отримувач повідомлення (особа, якій призначена інформація і яка певним чином інтерпретує її, реагує на неї); зворотний зв'язок – реакція реципієнта на отримане наукове повідомлення.

Для аналізу процесів комунікації використовуються різні моделі, що в основному мають лінійний характер, і акцентують увагу на різних засобах (статті, журнали, книги тощо), учасниках (окремі особи й установи) і функціях (види діяльності).

У моделі наукової комунікації дослідники найчастіше виокремлюють ученого як виробника і споживача наукової інформації, наукове співтовариство, видавця, інформаційний продукт, бібліотечного працівника та комунікаційні технології. У цій моделі процес наукової комунікації є результатом інтегральної та комплексної взаємодії всіх названих компонентів.

Дослідниця Т. Ярошенко зазначає, що «наукова комунікація – вкрай важлива складова розвитку науки, її рушійна сила. Серед засобів (каналів) наукової комунікації – через текст (публікації) та через міжособистісне спілкування (конференції тощо) – чільне місце по праву належить журналу.

Хоча всі канали наукової комунікації є важливими, і важливим є розуміння різноманітності використання вченими інформації, що міститься у різних каналах, внутрішньої структури взаємозалежності різних каналів у забезпеченні ними інформаційної мережі, науковий журнал був і продовжує залишатися на сьогодні найуспішнішим та найвдалішим засобом наукової комунікації в усій історії науки» [3, с. 29]. Так, на думку дослідників О. Жабіна та Л. Костенка, «наукові журнали є ядром наукових формальних комунікацій» [2, с. 64].

В Україні наукове фахове видання – це періодичне або продовжуване видання (у тому числі – електронне), внесене до затвердженого Департаментом атестації кадрів МОН України переліку видань, у яких можуть публікуватися результати

тати дисертаційних досліджень на здобуття наукових ступенів доктора та кандидата наук. Наукове видання містить результати теоретичних або експериментальних досліджень, а також науково підготовлені до публікації пам'ятки культури, історичні документи й літературні тексти. Головною функцією таких сучасних видань є документне забезпечення науковою інформацією різних сфер діяльності суспільства: науки, виробництва, освіти, культури, управління.

Зосередимо увагу на одному з нових засобів глобальної масової комунікації – онлайн-вих електронних журналах – засобу, який дозволяє досягти якісно нового рівня повноти та оперативності задоволення інформаційних потреб суспільства у знаннях, одержаних у процесі науково-дослідної, дослідно-конструкторської, проектно-технологічної та виробничої діяльності вчених і фахівців.

Електронні журнали (коротка форма терміна е-журнал) – види періодичних журнальних видань, які публікують у одному з електронних форматів і розповсюджують через комп'ютери.

Електронний журнал є ширшим поняттям для різних його видів, таких як езини, дискові журнали, електронні копії друкованих, сайти з періодичним поновленням матеріалів. Електронним журналом може бути будь-який журнал у електронному вигляді, навіть той, що не розповсюджується в мережі.

Найпростіше тлумачення електронного журналу (далі – ЕЖ) – це будь-який журнал, що доступний в он-лайн режимі. Слід зазначити, що деякі дослідники вважають, «що ЕЖ – тільки той, що створений в електронному середовищі, і доступний лише в цьому електронному середовищі. Тотожними для ЕЖ є поняття «електронний», «онлайн-», «веб-», «мережевий» [3, с. 29].

Коли мова йде про електронні журнали, то дослідники мають на увазі такі поняття: паралельні (електронні версії традиційних друкованих видань, це розповсюджена на сьогодні форма, яка не потребує великих додаткових трудових затрат, оскільки є лише електронною копією друкованого видання); оригінальні (створюються тільки в електронному вигляді, існують лише в електронному просторі, часто організовані краще, ніж друковані (більший обсяг, форма представлення, оперативність видання, пошук, можливість демонстрації кольорових карт, фото, схем, таблиць тощо)) та інтегровані (гібридні), які видаються у двох видах і доповнюють один одного, такі журнали надають, як правило, тільки зміст своїх друкованих випусків або огляди статей, рецензій тощо, розширюють друковану форму посиланнями, доповнюють текст графічною та іншою інформацією, мають пошукову систему.

Наукова періодика поєднує різноманітні функції, серед яких виокремлюють три основні: кумулятивна (засоби фіксації та накопичення знань), комунікативна (засоби інформування) і пріоритетна (засоби визнання престижу автора – як реєстрація заявки автора на нову ідею, винахід) [1, с. 10].

Класифікують видання за різними ознаками, серед яких найбільш важливими, на нашу думку, є такі: періодичність, коло споживачів продукції, вид і формат видання, спосіб поширення.

Враховуючи досвід деяких дослідників, науковець О. Коновець пропонує власну типологічну класифікацію українських наукових (спеціальних і масових) періодичних видань.

1. За функціональним (цільовим) призначенням видання поділяють на: наукові, науково-популярні (елітарні та масові), фахові, виробничі, освітянські, культурно-просвітницькі, оглядово-реферативні, бібліографічні, рекламно-інформаційні. 2. За рівнем поширюваних знань (теоретичні, теоретико-прикладні, емпіричні): науково-теоретичні, науково-прикладні та науково-практичні. 3. За відомчою (секторною) орієнтацією: академічні, вузівські й галузеві. 4. За тематичною спрямованістю: природничо-наукові, науково-технічні, сільськогосподарські, медичні, екологічні, історико-філологічні, народознавчі тощо. 5. За широтою (спектром) тематики: монотематичні, політематичні, міждисциплінарні, проблемно-орієнтовані [1, с. 15].

Науково-практичний журнал «Вісник Книжкової палати» належить до наукових фахових видань України в галузі технічних, історичних наук та соціальних комунікацій (книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство). Тут подано матеріали з питань видавничої діяльності, нормативно-правового забезпечення книговидавництва і книгорозповсюдження, аналітично-статистичні огляди випуску видань в Україні, проблемні статті про розвиток ЗМІ, книжкової та бібліотечної справи, рецензії й огляди нових видань, історичні розвідки.

Журнал виходить з 1996 року й видається щомісячно. Засновником є державна наукова установа «Книжкова палата України імені Івана Федорова».

Електронний журнал «Вісник Книжкової палати» є паралельним виданням, оскільки електронна версія видання цілком зберігає змістове наповнення друкованої, але є більш доступною для користувачів і має всі переваги електронного інформаційного ресурсу. Переваги ЕЖ полягають у тому, що він не може бути загублений, зіпсований, пошкоджений.

Загальна структура та інформаційне наповнення журналу є відносно типовими, тобто на сайті міститься загальна інформація про журнал (назва, засновник та видавець, адреса та контактні телефони видання, з якого часу виходить, редакційна колегія), інформація для автора (вимоги до оформлення статей, яким чином можна передплатити журнал) та архів статей.

Базовою одиницею контенту обрано статтю. Тобто можна сказати, що кожна виділена одиниця – стаття – супроводжується певним набором характеристик, а саме: мова статті, її код за УДК, список літератури в кінці публікації, кількість бібліографічних посилань, тематичний розділ, відомості про автора (ПІБ, інформаційна сторінка, фото, місто), назва статті, анотація, ключові слова, сторінки паперового аналога. Опис номера журналу здійснюється за такими параметрами: номер випуску, час випуску, кількість матеріалу, дата створення. Ці всі дані (їх ще називають метадані) зберігають у спеціальній базі даних, що складається з ряду таблиць, з'єднаних мережею логічних зв'язків.

Оператор володіє спеціальним програмним забезпеченням, щоб надати журналу «Вісник

Книжкової палати» відповідного інтерфейсу, правильно сформувати базу даних та підготовку даних до візуалізації. Інтерфейс користувача онлайнного журналу «Вісник Книжкової палати» є простим і зручним у користуванні, оскільки клацання мишки на посиланні дає швидкий доступ до повного тексту вибраної статті.

Розглянемо більш детально аспекти реалізації інтерфейсу користувача. На головній сторінці для користувача є відомості про редакційну колегію, адреса редакції, загальна інформація про поточний журнал в цілому, інформація про передплату паперової версії, доступ до змісту поточного випуску. Зміст подано у вигляді рубрик, зібраних за типом статей, що входять до конкретного видання. Можна також ознайомитися з супровідною інформацією про кожну статтю або ж отримати доступ до повного тексту статті в PDF-форматі.

Веб-сайт дає доступ до архівного матеріалу. Зі сторінки *архів* користувач отримує доступ до випусків журналу, упорядкованих за роками у зворотній хронології. Перевагою електронного журналу над традиційним паперовим є принципово новий, більш гнучкий пошуковий механізм. Процедура пошуку в електронному журналі «Вісник Книжкової палати» здійснюється за лематизацією слів із використанням системи автоматичного морфологічного аналізу української мови. Результати пошуку візуалізуються із зазначенням вихідних даних про видання.

Інформаційна сторінка надає інформацію про різні оголошення, довідкові відомості про авторів, правила оформлення та подання статей, веб-адресу видання спорідненого спрямування.

Зберігання тексту статей здійснюється у форматі PDF, що загальноприйнятий для поширення документів, призначених для друку. Для паралельних журналів, яким є «Вісник Книжкової палати», джерелом отримання повних текстів слугує підготовлений до друку в одній із видавничих систем матеріал, який потім конвертується в PDF, що відтворює незмінним графічний образ сторінки, зберігає не тільки текст, але й зображення, інші об'єкти, що відображені на сторінці, структурну інформацію, взаємозв'язок між логічними частинами (розділ, параграф і т. д.), дозволяє уникнути проведення додаткової копіткої роботи.

Спробуємо за рубриками простежити, яких дослідників найчастіше цитують автори публікацій для реалізації наукової комунікації.

Для цього слід зазначити постійні рубрики журналу. Найбільш плідною в журналі є традиційна рубрика «Видавнича справа», що відповідає заявленій проблематиці публікацій часопису: видавнича діяльність, нормативно-правове забезпечення книговидавництва та книгорозповсюдження, аналітично-статистичні огляди випуску видань в Україні. Тут постійно публікують документи, аналітичні статті президента Української асоціації видавців та книгорозповсюджувачів О. Афоніна, поточну статистику книговидавництва України, аналіз випуску і прогноз українського книговидавництва в публікаціях завідділу Книжкової палати С. Буряк, дослідження книгознавчих аспектів видавничої справи.

Слід виокремити ще й інші постійні рубрики: «Бібліотечна справа», «Інформаційні ресурси», «Підготовка кадрів», «Історичні розвідки», «З ар-

хіву Книжкової палати України», «Політика, культура, мистецтво», «Видатні діячі та визначні події», «Конференції, конкурси, виставки».

Рубрика «Видавнича справа» об'єднує дві сфери – виробничу та творчу. Тут автори у своїх працях використовують велику кількість різних нормативно-правових документів, статті та книги як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників, а саме: Закон України «Про видавничу справу»; Закон України «Про авторське право та суміжні права»; ДСТУ 4861:2007. Видання. Вихідні відомості; ДСТУ 3017–95. Видання. Основні види; ДСТУ 3582–97. Скорочення слів в українській мові у бібліографічному описі; ГОСТ 7.12–93. Библиографическая запись. Сокращение слов на русском языке. Общие требования и правила; Знак охорони авторського права у виданнях, які містять твори науки, літератури і мистецтва: рекомендації, складання та оформлення макета анотованої каталогової картки у виданнях. Часто автори статей цитують праці таких науковців: О. Афоніна («Українська книга 2011: рух по сходах вниз»); Б. Кузнецова («Рождение Игры, смерть Автора и виртуальное письмо», «Экономика и организация издательской деятельности»); М. Сенченка («Книжкова палата України імені Івана Федорова – підсумки і перспективи», «Видавнича діяльність України 1991–1997 рр.»), «Книжкова палата України: вчора, сьогодні, завтра»); Г. Швецової-Водки («Документознавство», «Документ і книга в системі соціальних комунікацій»). Стосовно зарубіжних авторів, то на них посилаються значно менше.

Рубрика «Рецензії» засвідчує науковість, об'єктивність, недвозначність у висвітленні думок, доброзичливість, обґрунтованість висновків. Слід зазначити, що ця рубрика є тільки в 1, 2, 7, 8, 9, 11, 12 номерах часопису. Тут автори публікацій найбільше цитують праці С. Виткалова («Рівненщина: культурно-мистецький потенціал в парадигмах сучасності»); Г. Швецової-Водки («Документознавство»); В. Шейка («Вища освіта в країнах Заходу: соціальні та етичні аспекти», «Історико-культурологічні аспекти психоаналізу», «Історія української культури»).

У рубриці «Бібліотечна справа» часто звертаються до праць таких учених: В. Вергунова («Науковий потенціал Української академії аграрних наук», «Академізація вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи», «Основні історичні етапи розвитку та управління аграрною наукою України»); В. Горюхового («Процес вдосконалення бібліотечного обслуговування користувачів у контексті впровадження електронних технологій», «Особливості розвитку соціальних інформаційних баз сучасного українського суспільства»); С. Дригайла («Бібліотечно-інформаційні продукти і послуги для користувачів наукових бібліотек», «Газетний фонд Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського»); С. Езової («Уточнення поняття бібліотечного об'єкту», «Види бібліотечного об'єкту»); О. Ісаєнка («Бібліотечна дистанційна довідка: змістове наповнення», «Бібліотечне дистанційне обслуговування в Україні на сучасному етапі»); О. Карпенка («Понятійно-категоріальний апарат науки державного управління у сфері інформаційно-аналітичного забезпечення

діяльності органів виконавчої влади», «Особливості здійснення аналітичних досліджень державними науковими установами»); Л. Костенка («Бібліотека суспільства знань: концептуальна модель», «Реферативна база даних «Україніка наукова»: стан, перспективи використання»); Н. Кушнарєнко («Наукова обробка документів», «Документоведение»); О. Онищенко («Каталоги – інформаційне ядро бібліотек: роль і значення в період комп'ютеризації», «Українські бібліотеки у 90-роках ХХ століття. Основні тенденції розвитку та напрями діяльності»); П. Рогової («Роль Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського у формуванні та розвитку системи інформаційних ресурсів для забезпечення вітчизняної педагогічної науки, освіти і практики», «Інформаційно-комунікаційна взаємодія бібліотек освітянської мережі: стан та перспективи»); М. Слободяника («Наукова бібліотека: еволюція структури і функцій», «Наукова бібліотека: еволюція структури і функцій в період освоєння інформаційних технологій», «Системно-функціональна модель бібліотеки»); Г. Швецової-Водки («Документознавство»).

У рубриці «Стандартизація і документи» (1, 7, 12 номери видання) автори статей найчастіше подають посилання на такі документи: Закон України «Про стандартизацію»; Закон України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності»; Державна система стандартизації України; ДСТУ ISO 7220:2005. Інформація та документація. Оформлення каталогів стандартів; Міждержавні стандарти: Показник 2010; ДСТУ 1.2:2003. Національна стандартизація. Правила розроблення національних нормативних документів; ДСТУ ГОСТ 7.1:2006. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги та правила складання.

У рубриці «Інформаційні ресурси» автори статей цитують таких учених: Г. Асєєва («Електронний документообіг», «Архітектура корпоративного сховища даних»); Н. Грабар («Виховна діяльність бібліотек вищих навчальних закладів у сучасних соціокомунікаційних умовах»); В. Ільганаєву («Теоретико-методологічний синтез соціально-комунікаційного знання», «Інституалізація соціально-комунікаційної сфери суспільства», «Соціальні комунікації: сфера практичної діяльності й об'єкт теоретизації»); К. Лобузину («Бібліотечні класифікації в сучасних інформаційних сервісах», «Технології організації знанневих ресурсів у бібліотечно-інформаційній діяльності»); М. Слободяника («Формування електронної бібліотеки як бібліотекознавча проблема», «Бібліотека. Документ. Комунікація», «Компетентнісний підхід як чинник удосконалення підготовки майбутніх документознавців»); Л. Філіпову («Інформаційно-комунікативні прояви ресурсного потенціалу Інтернету», «Системи управління електронним документообігом: загальні поняття термінології, організації, технології (зарубіжний досвід)», «Основи комп'ютерної грамотності. Основи роботи в Інтернеті для бібліотечних працівників»); А. Шелестову («Навчальна документація сучасного університету: особливості класифікації», «Університетські Web-сайти: порівняльний аналіз»).

Рубрика «Історичні розвідки» містить посилання на В. Винниченка («Публіцистика», «Статті й матеріали», «Лист В. Винниченка до класово-несвідомої української інтелігенції»); М. Грушевського («Історія української літератури. Т. 3», «Олександр Кониський», «Автобіографія, 1926 р.»); С. Єфремова («Історія українського письменства», «Про дні минулі: [спогади]»); Г. Ковальчук («Історики і дослідники української книги: до 80-річчя створення Українського наукового інституту книгознавства», «Репресовані директори Всенародної бібліотеки України (20-30-ті рр.)»); М. Левитського («Енциклопедія українознавства: в 11 т.»), «Про хліборобські сільські спілки-артілі»); Н. Стрішенець («Бібліографічна спадщина Юрія Олексійовича Меженка», «Ярослав Стещенко: «...Чекати на мене... божевільна і марна вигадка»); І. Франка («Про життя і діяльність Олександра Кониського», «Зібрання творів: у 50 т.»).

Рубрика «Політика. Культура. Мистецтво» є майже в усіх номерах видання. Автори публікацій найчастіше цитували праці таких дослідників, як-от: С. Белковський («Бизнес Владимира Путина», «Империя Владимира Путина»); Б. Дубин («Идея классики и ее социальные функции», «Классическое, элитарное, массовое: начало дифференциации и механизмы внутренней динамики в системе литературы»); Л. Дубровіна («Історія Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського 1918–1941», «Кодикологія та кодикографія української рукописної книги»); Б. Ельцин («Исповедь на заданную тему», «Записки Президента», «Президентский марафон»); В. Ільганаєва («Гармонізація культурної середовища в умовах інформаційного обществa», «Социальные коммуникации», «Влияние информатизации на культурогенез современного общества»); Л. Кучма («Зламана десятиліття», «После Майдана», «Україна – не Росія»); Н. Кушнарєнко («Научные школы книговедческого и библиотечно-информационного профиля: признаки идентификации», «Фундатор бібліотечної освіти в Україні»); А. Лебедев («Детская и народная литература: опыт рук. для систематического чтения: заметки для родителей, библиотечных и нар. учителей с указанием избр. кн.»); М. Лемке («Хорошие детские книги. Вып. 1. Младший возраст», «Хорошие детские книги. Вып. 2. Средний возраст», «Хорошие детские книги. Вып. 3. Старший возраст»); Ю. Лотман («О содержании и структуре понятия «художественная литература», «Структура художественного текста», «Несколько мыслей о типологии культур»); В. Ляхов («О художественном конструировании книги», «Искусство книги»); І. Матяш («Використання архівної інформації в 1920-1930-х рр.: еволюція форм та основні тенденції», «Методологічні засади й понятійний апарат архівознавства», «Основні поняття архівознавства»); Р. Медведєв («Юрій Андропов: неізнане об'єктом», «Александр Лукашенко: феномен белорусской модели»); С. Пиявський («Система поиска, развития, поддержки и профессионально-творческой подготовки одаренной молодежи и закрепления ее в региональной инфраструктуре научно-исследовательской деятельности», «Вузовское

молодежное интернет-сообщество»); В. Різун («Міра ентропії суспільного контенту зашкалює», «Начерки до методології досліджень соціальної комунікації»); Ю. Рогоза («Убить Юлю», «Убить Юлю-2»); А. Соколов («Общая теория социальной коммуникации», «Социальные коммуникации»); В. Чемерис («Загадка Виктора Януковича. Спроба дослідження», «Президент: роман-есе»); Д. Чобіт («Монолітне болото, або ЗАТ «БЮТ», «Нарцис, або Штрихи до політичного портрета Віктора Медведчука», «Ананас, або Новий план захоплення Києва»).

Рубрика «Відатні діячі та визначні події» є в 1, 2, 3, 4, 6, 7, 9, 12 номерах часопису, а рубрика «Конференції. Конкурси. Виставки» є в усіх номерах видання, часто в ній публікують свої праці О. Дубовик та М. Щеглов.

У рубриці «Підготовка кадрів» найбільше статей Олени Жорнової та Ольги Жорнової, які використовували напрацювання таких авторів, як-от: В. Байденко («Компетентностный подход к проектированию государственных образовательных стандартов высшего профессионального образования»); Т. Дмитренко («Новые образовательные технологии в высшей педагогической школе»); Т. Панина («Современные способы активизации обучения»); И. Фалина («Методические принципы реализации учебного курса в формате смешанного обучения»).

Рубрика «Бібліографія» (№ 4, 9, 10, 11) містить посилання на такі авторитетні постаті: В. Кононенко («Бібліографічно-видавнича діяльність НПБ України в інформаційному забезпеченні розвитку української культури», «Універсальний за змістом, корисний і необхідний для найширшого читачього загалу («Календар знаменних і пам'ятних дат – 50»)); О. Устіннікова («Біля витоків державної бібліографії: до 85-річчя «Літопису українського друку», «Державні поточні бібліографічні покажчики як безплатна реклама видавничої продукції»); Г. Швецова-Водка («Бібліографічні ресурси України: загальна характеристика», «Документознавство»).

У рубриці «З архіву Книжкової палати України» (№ 7, 8, 10, 11) автори публікацій цитують таких дослідників: О. Лагутенко («Українська графіка першої третини ХХ століття: загальноєвропейські тенденції та національні особливості розвитку», «Українська графіка першої третини ХХ століття»); М. Люзняк («Українська науково-популярна книга початку ХХ століття. Ч. 2»); О. Роготченка («Образотворче мистецтво радянської України 1930-х років», «Соціалістичний реалізм і тоталітаризм»).

Висновки і пропозиції. Проаналізувавши випуски журналу, слід зазначити, що найбільше публікацій присвячено аналітико-синтетичній переробці інформації, архівознавству, бібліотечнознавству, видавничим інформаційним системам, документально-інформаційним комунікаціям, документознавству, інтернет-технологіям та ресурсам, інформаційній діяльності, науково-дослідній роботі, науково-технічній інформації, соціології, а найменше – адміністративному менеджменту, діловодству, маркетингу, менеджменту веб-сайтів, основам менеджменту, реклами та стандартизації.

Порівняльний аналіз авторства публікацій, що містяться в журналі, засвідчив найбільшу кількість статей таких дослідників: С. Кулешова, Н. Кушнаренко, М. Слободяника, Г. Швецової-Водки. Найпопулярніші науковці-комуніканти – це М. Сенченко та М. Слободяник, а найпопулярніша наукова школа – школа Наталії Кушнаренко.

Електронний журнал дозволяє створити соціальний простір, у якому фахівці мають можливість обмінюватися науковою інформацією, що відіграє важливу роль у забезпеченні якості науково-дослідної діяльності науковців, викладачів ВНЗ, дозволяє підтримувати спілкування, а також надає оперативний доступ до інформації та забезпечує більш швидке видання статей. Електронний журнал є місцем інтегральної науково-технічної комунікації, де автори, редактори та видавці працюють в одній системі. Для багатьох учених саме такі журнали – це єдине «місце» спілкування.

Список літератури:

1. Коновець О. Сучасна періодика в системі наукової комунікації / О. Коновець // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2008. – № 16. – С. 9-15. – (Серія: Журналістика).
2. Костенко Л. Наукова періодика в умовах глобалізації / Л. Костенко, О. Жабін // Бібліотечний вісник. – 2012. – № 6. – С. 64-66.
3. Ярошенко Т. Еволюція журналу як засобу наукової комунікації: від друкованих видань до оригінальних електронних журналів / Т. Ярошенко // Вісник Книжкової палати. – 2005. – № 10. – С. 29-34.
4. Ярошенко Т. Еволюція журналу як засобу наукової комунікації: від друкованих видань до оригінальних електронних журналів / Т. Ярошенко // Вісник Книжкової палати. – 2005. – № 11. – С. 28-33.

Бурковская ЛЮ.

Ивано-Франковский национальный технический университет нефти и газа

НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКИЙ ЖУРНАЛ В КОНТЕКСТЕ НАУЧНОЙ КОМУНИКАЦИИ

Аннотация

Проанализировано научно-практический журнал «Вісник Книжкової палати» как средство научной коммуникации, описано основные характеристики электронного издания и выделены наиболее цитируемые исследователи.

Ключевые слова: издание, электронный журнал, научная коммуникация, рубрики.

Burkivska L.Y.

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas

**SCIENTIFIC AND PRACTICAL JOURNAL
IN THE CONTEXT OF RESEARCH COMMUNICATION**

Summary

The scientific and practical journal «Bulletin of the Book Chamber» as a means of scientific communication is analyzed. The main characteristics of e-publication are described, and the most cited researchers are singled out.

Keywords: publication, electronic journal, scientific communication, sections.